

logii. Najbardziej charakterystycznym w tym zespole jest rylec klinowaty środkowy (Tab. IV, 4—5). Na pozostałych stanowiskach wystąpiły mało charakterystyczne materiały.

Zabytki mezolityczne wystąpiły na wielu stanowiskach, z których najciekawszymi są: Budomierz, stan. 6; Stany, stan. 1; Dobra, stan. 2 i Przyłek, stan. 3. Dostarczyły one sporej ilości narzędzi, charakterystycznych dla późnego mezolitu, np. w Stanach, znaczny procent inwentarza stanowią wysokie trapezy (Tab. I, 13—16, 19); w Budomierzu (Tabl. II, 1—25) skrobacze wielorakie i zbrojniki w tym trójkąt nierównoboczony oraz znaczna ilość odpadków rylcowczych. Interesujące jest znalezienie pojedynczego półtylczaka janisławickiego w Płazówce.

Na uwagę zasługuje fakt odkrycia największej ilości stanowisk z materiałem neolitycznym, przeważnie krzemieniem. Głównie jest to materiał, na podstawie którego nie można ustalić przynależności kulturowej. Najciekawszymi są pojedyncze znaleziska z Baszni Górnej; fragment sierpu (Tabl. I, 20) łuskanego obustronnie

i posiadającego wyświecone krawędzie oraz fragment z naczynia kultury ceramiki sznurowej z żeberkowanym uchem, zdobionego odciskami sznura (Tabl. I, 24).

Stanowiska z okresów późniejszych występują w mniejszej ilości, przy czym nie odkryto żadnych obiektów datowanych na okres wpływów rzymskich. W materiale reprezentowana jest tylko kultura łużycka i okres wczesnośredniowieczny. Jeżeli chodzi o kulturę łużycką to ślady jej istnienia stwierdzono w pobliżu źródeł Tanwi gdzie do tej pory nie prowadzono nad nią badań wykopaliskowych. Obecność w materiale fragmentów brzegów zdobionych dziurkami pod krawędzią, potwierdza przynależność tych obiektów do grupy tarnobrzeskiej tej kultury.

Przeprowadzona penetracja potwierdziła istnienie bogatego osadnictwa w niektórych rejonach województwa, dostarczając w efekcie szeregu ciekawych stanowisk, na których istnieje potrzeba przeprowadzenia badań wykopaliskowych.

Przypisy:

¹ W Muzeum w Przemyśle znajdują się materiały krzemienne z Bojanowa—Korabiny, pochodzące z badań prowadzonych przed II wojną światową. Nie wykluczone, że pochodzą one właśnie z tego stanowiska. Dane dotyczące badań na wszystkich stanowiskach odkrytych przez Z. Kaperę i autora znajdują się w archiwum Działu Archeologicznego Muzeum Okręgowego w Rzeszowie.

² A. Talar, *Badania osad mezolitycznych w południowo-zachodniej części powiatu niżańskiego*, Materiały i Sprawozdania Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego za rok 1966, Rzeszów 1968, s. 103—105.

³ A. Talar, *Schyłkowopaleolityczna pracownia krzemieniarska w Durdach, pow. Tarnobrzeg*, Materiały Archeologiczne, t. 8, Kraków 1967, s. 75—83.

⁴ J. K. Kozłowski, *Z zagadnień paleolitu Polski południowo-wschodniej*, Rocznik Województwa Rzeszowskiego, t. 3 Rzeszów 1960—1961, s. 15—16.

⁵ J. Potocki, *Archeologiczne badania powierzchniowe nad dolnym Sanem na odcinku od Jarostawia do Sandomierza*, Sprawozdania Archeologiczne, t. IV, Wrocław 1957, s. 170.

⁶ *Tamże*, s. 170. Znaleziono tu materiał, przynależny najprawdopodobniej do kultury łużyckiej.

⁷ *Tamże*, s. 170.

⁸ *Tamże*, s. 169—170.

⁹ A. Talar, *Badania stanowisk epipaleolitycznych i mezolitycznych w Piechotach, pow. Mielec i Durdach, pow. Tarnobrzeg*, Sprawozdanie Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego za rok 1964, Rzeszów 1964, s. 9—11.

¹⁰ S. K. Kozłowski, *Badania stanowisk paleolitycznych i mezolitycznych w powiecie kolbuszowskim*, Sprawozdanie Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego za rok 1963, Rzeszów 1963, s. 12.

¹¹ K. Moskwa, *Konserwatorskie badania powierzchniowe przeprowadzone w woj. rzeszowskim w 1962 r.*, Sprawozdanie Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego za rok 1962, Rzeszów 1962, s. 33.

¹² W Muzeum Archeologicznym w Krakowie znajduje się materiał krzemienisty zebrany przez F. Wowkovicza. Brak jest jednak lokalizacji tego stanowiska.

¹³ Wcześniej z tej miejscowości znane były materiały przechowywane obecnie we Lwowie i w Muzeum Archeologicznym w Krakowie. Nie jest jednak znane miejsce ich znalezienia.

¹⁴ S. K. Kozłowski, *Uwagi o późnym paleolicie i mezolicie wschodniej części Kotliny Sandomierskiej*, Archeologia Polski, t. IX, z. 2, Wrocław 1964, tabl. I, 4, s. 329.

Józef Stanisław Barłowski

Nowe stanowiska i materiały archeologiczne z terenu przyległego do miasta Rzeszowa

W okresie 1968 i 1969 r. autor¹ niniejszego opracowania przeprowadził badania powierzchniowo-poszukiwawcze na terenie Rzeszowa—Staromieścia oraz wsi: Pobitno, Słocina, Trzebownisko², Wilkowyja³, Zalesie, Załęże w powiecie rzeszowskim. W rezultacie tych badań odkryto następujące nowe stanowiska:

Rzeszów—Staromieście, stan. nr 34

Stanowisko położone jest na lewym brzegu Wisłoka i rozciąga się na terenie pól uprawnych, należących do kilkunastu właścicieli, zajmując pas gruntu o średniej szerokości około 60 m i długości około 400 m (Ryc. 1). Obszar ten od strony północnej przylega do drogi

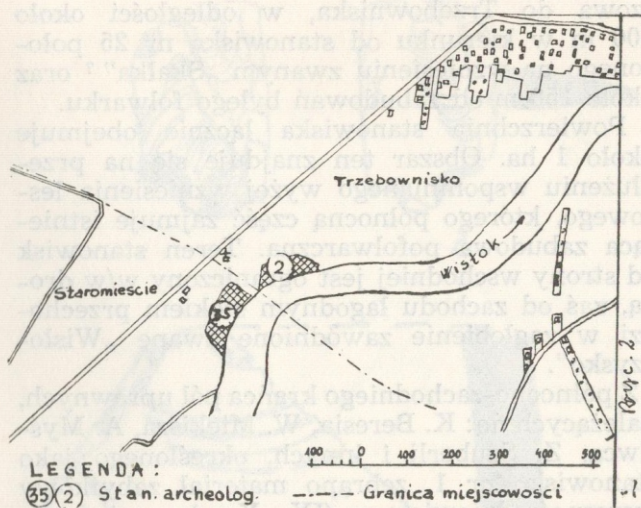
gruntowej wiodącej do brodu na Wisłoku⁴ od strony wschodniej stanowi stromy brzeg rzeki oraz od południa graniczy z głębokim jarem ciek wodnego.

W górnej części prawie pionowego, urwistego, kilkunastometrowej wysokości brzegu Wisłoka zarysowują się wyraźnie ciemne plamy jam i warstwy kulturowej. Osypujący się brzeg powoduje niszczenie się stanowiska. Przy południowym krańcu osuwającego się brzegu znajdowało się sześć zniszczonych palenisk zawierających grube warstwy popiołu i węgla drzewnego, kilkadziesiąt nieforemnych brył surowca żelaznego (?) oraz dużą ilość silnie wypalonych fragmentów palenisk, uformowanych w górnych partiach w kształcie rynienki z wtopionymi pozostałościami żużla, którego ciężar wskazuje na znaczną zawartość żelaza. Na bardziej dostępnych powierzchniach osypisk oraz w obrębie stanowiska, znaleziono materiał neolityczny: krzemienie oraz fragmenty ceramiki kultur wstęgowych, ułamki naczyń z okresu wpływów rzymskich i wczesnego średniowiecza, jak również ceramikę o nieokreślonej chronologii.

Ze względu na położenie stanowiska i stan zachowania można przypuszczać, że co najmniej połowa jego obszaru uległa zniszczeniu w wyniku przesuwania się koryta rzeki w kierunku zachodnim. Wobec obecnie przyspieszonego tempa erozji, zachodzi konieczność przeprowadzenia badań ratowniczych⁵.

Rzeszów—Staromieście, stan. nr 35

Stanowisko znajduje się na lewym brzegu rzeki Wisłok (Ryc. 2) bezpośrednio przy północnej granicy Staromieścia z wsią Trzebownisko

Ryc. 2. Rzeszów—Staromieście, stan. 35, Trzebownisko pow. Rzeszów, stan. 2. Nowoodkryte stanowiska archeologiczne

teren ten przylega bezpośrednio do Wisłoka, przechodząc stromym stokiem w terasę rzeki. Zarówno z warstwy kulturowej, widocznej w górnej partii lessowego, urwistego brzegu rzeki jak i z osypiska porośniętego wikliną oraz z poziomej powierzchni pól uprawnych zebrano ułamki ceramiki z okresu wpływów rzymskich i wczesnośredniowiecznej.

Rzeszów—Staromieście, stan. nr 36

Na polach uprawnych (właśc. Parafia rzym.-kat. Staromieście i prywatnych osób) położonych przy połączeniu drogi gruntowej wiodącej z brodu na Wisłoku do ulicy J. Krasickiego (Ryc. 1) w odległości kilkudziesięciu metrów na zachód od nowobudowanej bazy MKS, stanowiących łagodny stok lessowy, opadający w kierunku południowo-wschodnim, znaleziono kilkanaście ułamków ceramiki wczesnośredniowiecznej.

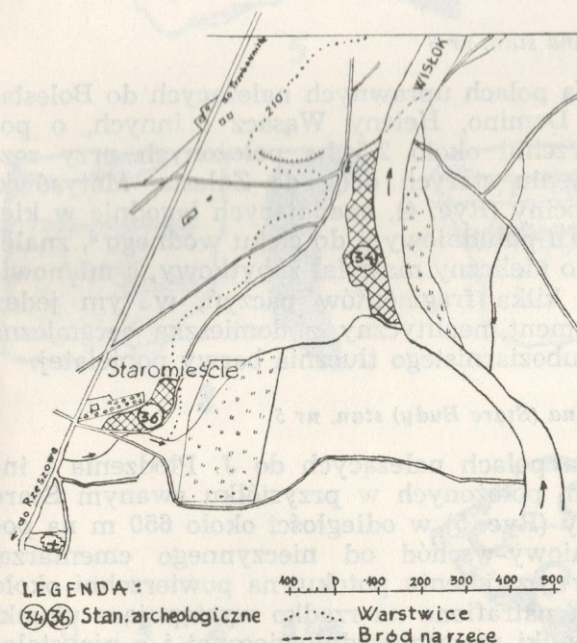
Trzebownisko pow. Rzeszów stan. nr 2

Stanowisko położone jest na lewym brzegu Wisłoka, w południowym krańcu wsi (Ryc. 2) w odległości około 100 m od szosy Rzeszów—Sokolów. Zajmuje ono obszar około 1 ha, od strony wschodniej przechodzi w terasę rzeki stromym stokiem, zaś od strony południowej przylega do głębokiego okresowo czynnego ciek wodnego, istniejącego na granicy wsi Trzebownisko i Rzeszowa-Staromieście, który oddziela je od stanowiska nr 35 położonego na terenie Staromieścia⁶.

Z powierzchni pól uprawnych (właściciele: Ataman, Kloc i inni) oraz z osypisk brzegowych, zebrano ułamki ceramiki wczesnośredniowiecznej i kilka fragmentów naczyń o trudnej do określenia chronologii.

Załęże stan. nr 1 i 2

Teren na którym natrafiono na zabytki archeologiczne położony jest w zachodniej części wsi Załęże (Ryc. 3) przy drodze wiodącej z Rze-

Ryc. 1. Rzeszów—Staromieście, stan. 34, 36. Nowoodkryte stanowiska archeologiczne.

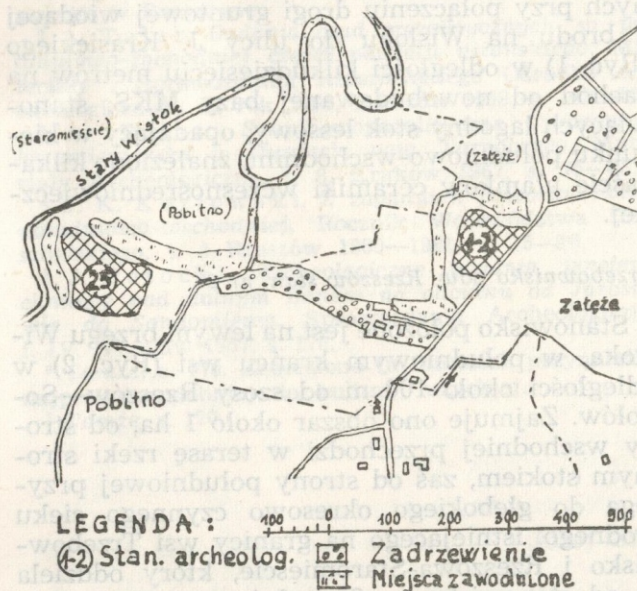
nisko w odległości 70—80 m od szosy wiodącej z Rzeszowa do Sokolowa, obejmuje około 1 ha powierzchni pól uprawnych należących do osób: Szary, Kogut, Tomasiak. Od strony wschodniej

szowa do Trzebowniska, w odległości około 500 m w kierunku od stanowiska nr 25 położonego na wzniesieniu zwanym „Skalka”⁷ oraz około 150 m od zabudowań byłego folwarku.

Powierzchnia stanowiska łącznie obejmuje około 1 ha. Obszar ten znajduje się na przedłużeniu wspomnianego wyżej wzniesienia lesowego, którego północną część zajmuje istniejąca zabudowa pofolwarczna. Teren stanowisk od strony wschodniej jest ograniczony w/w drogą, zaś od zachodu łagodnym stokiem przechodzi w zagłębienie zawodnione zwane „Wisłoczysko”.

Z północno-zachodniego krańca pól uprawnych, należących do: K. Beresia, W. Miększa, A. Myśliwca, Z. Szuberli i innych, określonego jako stanowisko nr 1, zebrano materiał zabytkowy wczesnośredniowieczny (IX—X w) a mianowicie: sześć ułamków różnych naczyń, z czego cztery fragmenty z partii brzuśców, jeden z części przydennej i jeden ułamek z partii przywylewowej; sześć fragmentów naczyń ze śladami obtaczania; ułamek naczynia z rytym ornamentem linii falistej, wykonanym narzędziem grzebykowanym oraz fragment z brzuśca naczynia z ornamentem poziomych linii żłobkowych (Tabl. I, 3, 5—7); fragment naczynia dziurkowanego, które mogło spełniać rolę sita (Tabl. I, 11). Fragmenty naczyń lepionych ręcznie wykonane są z gliny schudzonej domieszką ceramiczną lub tłucznia i posiadają powierzchnię chropowatą, barwy ceglastej. Fragmenty naczyń obtaczanych wykonane są z gliny schudzonej piaskiem i drobnym tłuczniem.

Ryc. 3. Zależa pow. Rzeszów, stan. 1—2. Nowoodkryte stanowiska archeologiczne.

Z zachodniej części pól określonej jako stanowisko nr 2 uzyskano następujący materiał zabytkowy: fragment wióra późnoneolitycznego z krzemienia narzutowego; trzydzieści fragmentów głównie brzuśców naczyń z okresu wpływów rzymskich, barwy przeważnie ceglastej i w mniejszości popielatej, wykonanych z gliny z domieszką średnio i gruboziarnistego tłucznia,

w tym jeden fragment górnej części naczynia z uszkodzoną ściętą krawędzią, pod którą znajduje się ornament potrójnych, ukośnych dołków wykonanych okrągłym stempelkiem.

Stocina stan. nr 2, 2a

Teren na którym występują materiały archeologiczne jest położony na polach uprawnych, po obu stronach drogi gruntowej w odległości około 80 m w kierunku zabudowań Państwowego Domu Starców (powierzchnia stanowiska ponad 1 ha) oraz w odległości około 300 m od niego w kierunku południowym (powierzchnia stanowiska około 2,5 ha) na polach należących do: PDS, T. Kuczmy, J. Wołowca, nazywanych „Gliwówka” (Ryc. 4). Stanowisko 2 a położone w bezpośrednim sąsiedztwie zabudowań, przylega do terenu niegdyś zawodnionego, przy czym poziom tego terenu jest o około 10 m niższy od dalej na północ wysuniętego obszaru, na którym znaleziono liczne zabytki. Miejsce to znajdowało się na wzniesieniu, którego zachodni stok zajmuje kopalnia żwiru.

Z powierzchni pól uprawnych przy PDS zebrano ułamki naczyń z okresu wpływów rzymskich oraz o nieokreślonej chronologii.

Z pól położonych na wzniesieniu uzyskano następujący materiał zabytkowy: duży odlupek z wstępnej obróbki rdzenia z surowca świecichowskiego, łuszczyk z surowca jurajskiego (Tabl. I, 2); kilkadziesiąt ułamków naczyń z okresu rzymskiego, w tym jeden fragment dna i partii przydennej, jeden fragment brzegu naczynia z żeberkiem pod krawędzią, jeden ułamek ścianki naczynia grafitowanego (Tabl. I, 8—9) kilkanaście ułamków ceramiki o nieokreślonej chronologii.

Stocina stan. nr 3

Na polach uprawnych należących do Bolesława Domino, Heleny Wąsacz i innych, o powierzchni około 2,5 ha położonych przy rozwidleniu starych dróg do Zalesia, Matysówki i Stociny (Ryc. 4), opadających łagodnie w kierunku południowym do cieku wodnego⁸, znaleziono nieliczny materiał zabytkowy, a mianowicie: kilka fragmentów naczyń, w tym jeden fragment neolityczny z domieszką ceramiczną i gruboziarnistego tłucznia barwy popielatej.

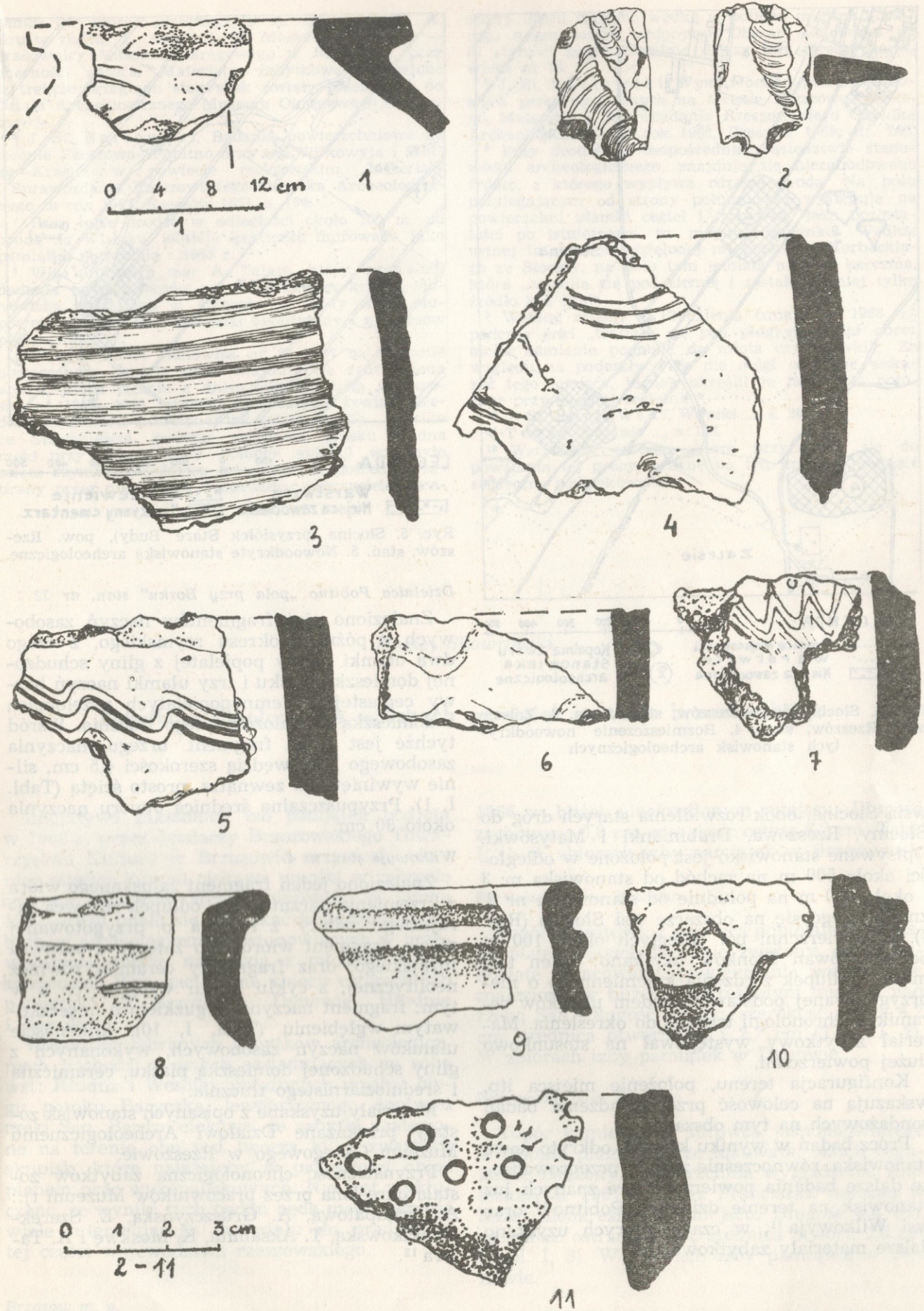
Stocina (Stare Budy) stan. nr 5

Na polach należących do J. Płodzenia i innych, położonych w przysiółku zwanym Stare Budy (Ryc. 5) w odległości około 650 m na południowo-wschód od nieczynnego cmentarza, przy rozwidleniu potoku, na powierzchni około 2 ha natrafiono na rzadko występujące ułamki ceramiki wczesnośredniowiecznej i o niestalonej chronologii. Znaleziony materiał wykazuje znaczny stopień zniszczenia⁹.

Zalesie stan. nr 4

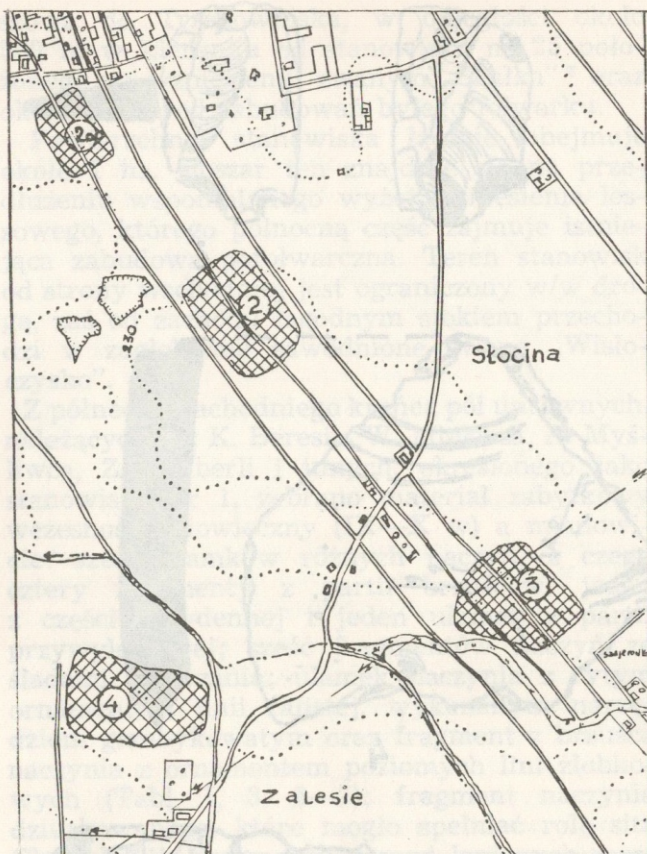
Stanowisko znajduje się na północnym skłonie niskiego pagórka, położonego w północno-wschodniej części wsi Zalesie, przy granicy z

Tabl. I. Rzeszów—Pobitno, stan. 32; 1 — fragment wylewu naczynia zasobowego. Ślęcina pow. Rzeszów, stan. 2; 2 — łuszczyk z surowca jurajskiego, 8, 9 — fragmenty ceramiki. Wilkowyja pow. Rzeszów, stan. 1; 10 — fragment naczynia neolitycznego. Załęże pow. Rzeszów, stan. 2; 3, 5, 6, 7, 11 — fragmenty ceramiki wczesnośredniowiecznej.

Ryc. 4. Słocina pow. Rzeszów, stan. 2, 2a, 3, Zalesie pow. Rzeszów, stan. 4. Rozmieszczenie nowoodkrytych stanowisk archeologicznych

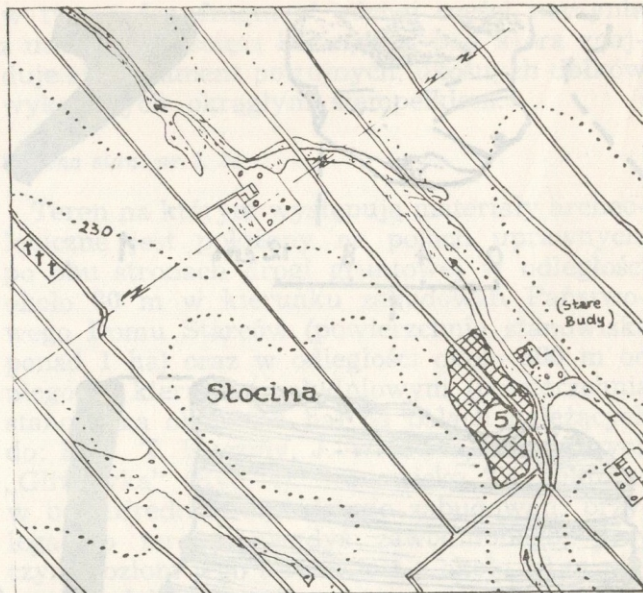
wsią Słocina, obok rozwidlenia starych dróg do Słociny, Rzeszowa, Drabiniarki i Matysówki. Opisywane stanowisko jest położone w odległości około 500 m na zachód od stanowiska nr 3 i około 600 m na południe od stanowiska nr 2, znajdującego się na obszarze wsi Słocina (Ryc. 4). Z powierzchni pól odległych około 100 m od zabudowań Płonków uzyskano: jeden termiczny odłupek z rdzenia krzemienno-ogrodzianego o nieprzygotowanej podstawie; siedem ułamków ceramiki o chronologii trudnej do określenia. Materiał zabytkowy występował na stosunkowo dużej powierzchni.

Konfiguracja terenu, położenie miejsca itp. wskazują na celowość przeprowadzenia badań sondażowych na tym obszarze.

Prócz badań w wyniku których odkryto nowe stanowiska, równocześnie zostały przeprowadzone dalsze badania powierzchniowe znanych już stanowisk na terenie dzielnicy Pobitno¹⁰ oraz wsi Wilkowyja¹¹, w czasie których uzyskano dalsze materiały zabytkowe.

Przypisy:

¹ We wszystkich badaniach uczestniczył syn autora Jan Barłowski oraz w części badań córki Maria i Alicja.

LEGENDA :
 ..... Warstwice
 [---] Miejsca zafalowane
 [---] Zadrzewienie
 [---] Nieczynny cmentarz

Ryc. 5. Słocina (przysiółek Stare Budy), pow. Rzeszów, stan. 5. Nowoodkryte stanowiska archeologiczne.

Dzielnica Pobitno „pola przy Borku” stan. nr 32

Znaleziono pięć fragmentów naczyń zasobowych z późnego okresu rzymskiego, z czego dwa ułamki barwy popielatej z gliny schudzonej domieszką piasku i trzy ułamki naczyń barwy ceglastej o ciemnopopielatych przełamach z domieszką średnioziarnistego tłucznia. Wśród tychże jest jeden fragment brzegu naczynia zasobowego z krawędzią szerokości 4,5 cm, silnie wywiniętą na zewnątrz, prosto ściętą (Tabl. I, 1). Przewidywana średnica otworu naczynia około 30 cm.

Wilkowyja stan. nr 4

Znaleziono jeden fragment załuskanego wióra z krzemienia narzutowego, odłupek surowca jurajskiego, odbity z rdzenia o przygotowanej pięcie, fragment wiórowego zatępca z surowca jurajskiego, oraz fragmenty ceramiki również neolitycznej, z cyklu kultur wstęgowych a w tym: fragment naczynia z guzkiem o miseczkowatym wgłębieniu (Tabl. I, 10), kilkanaście ułamków naczyń zasobowych, wykonanych z gliny schudzonej domieszką piasku, ceramiczną i średnioziarnistego tłucznia.

Materiały uzyskane z opisanych stanowisk zostały przekazane Działowi Archeologicznemu Muzeum Okręgowego w Rzeszowie.

Przynależność chronologiczna zabytków została określona przez pracowników Muzeum tj.: A. Szałapatową, A. Gruszczyńską, E. Szarek-Waszkowską, T. Aksamita, K. Moskwę i A. Talarę¹².

Jamka, w której uczestniczyli: A. Szałapatowa, A. Gruszczyńska, T. Aksamić, K. Moskwa, A. Talar — pracownicy Muzeum Okręgowego w Rzeszowie, przy obecności autora. Materiały zabytkowe znalezione w trakcie przeglądu stanowisk zostały przekazane do Działu Archeologicznego Muzeum Okręgowego w Rzeszowie.

³ J. St. Barłowski, *Badania powierzchniowe na terenie Rzeszowa—Pobitno oraz wsi Wilkowyja i Wólka—Krasne w powiecie rzeszowskim, Materiały i Sprawozdania Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego za rok 1967, Rzeszów 1971, s. 194.*

⁴ Przy tejże drodze w odległości około 100 m od brodu na Wiśloku, istnieje kapliczka murowana jako pamiątka powstania z 1863 r.

⁵ W/g informacji mgr A. Talara, który prowadził badania wykopaliskowe na południowym krańcu stanowiska natrafiono w wykopie na ślady chaty słupowej oraz uzyskano materiał neolityczny i z okresów późniejszych.

⁶ W sąsiedztwie stanowisk nr 35 i 37 na znacznie poszerzonym korycie rzeki znajduje się zadrzewiona wyspa, która łącznie z dnem Wiśloka była w okresie lat 1948—1949 terenem eksploatacji żywiru. Według informacji udzielonej mi przez p. Zb. Paścika ze Staromieścia, podczas czerpania piasku z dna rzeki przy wyspie (przy pomocy galaru) wydobyto miecz rzymski (?). Miecz ten został bezpośrednio zabrany przez nieznanego z nazwiska nauczyciela z Rze-

szowa (łowił ryby na wędkę w pobliżu miejsca z którego miecz został wydobyty). Obszar stanowiska nr 37 stanowi przypuszczalnie dalszy ciąg terenu stanowiska nr 35.

⁷ J. St. Barłowski, *Wyniki badań powierzchniowych przeprowadzonych na terenie Rzeszowa—Pobitno, Materiały i Sprawozdania Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego za rok 1966, Rzeszów 1968, str. 265.*

⁸ Przy drodze w bezpośrednim sąsiedztwie stanowiska archeologicznego, znajduje się niezabudowane źródło, z którego wypływa rdzawa woda. Na polu przylegającym od strony południowej występują na powierzchni ułamki cegieł i rumowisk jako pozostałości po istniejącym tu niegdyś budynku. Według ustnej informacji udzielonej mi przez ob. Korbeckiego ze Słociny, na polu tym istniała niegdyś karczma, która „zapadła się pod ziemię i zostało po niej tylko źródło bez dna”.

⁹ Według relacji J. Płodzenia (zmarł w 1968 r.) podczas orki „trafiały się pod pługiem jakieś obrobione kamienie podobne do młota czy motyki”. Ze względu na podeszły wiek nie mógł osobiście wskazać tego miejsca, jednak określił je jako pola położone przy obecnej cegielni.

¹⁰ J. St. Barłowski, *Wyniki ...*, s. 266.

¹¹ Tenże, *Badania ...*, s. 194.

¹² Wszystkim osobom, które przyczyniły się do powstania tej pracy, pragnę na tym miejscu wyrazić serdeczne podziękowanie.

Maciej Skowroński

Zabytki archeologiczne w izbach pamiątek powiatu brzozowskiego

Inicjatywa zakładania izb pamiątek podjęta w 1966 r. przez działaczy Brzozowskiego Towarzystwa Kultury w Brzozowie przyniosła również między innymi ciekawe wyniki w zakresie ochrony zabytków archeologicznych. W latach 1967—1970 udało się pozyskać kilkadziesiąt zabytków archeologicznych, stanowiących w przeważającej mierze narzędzia z młodszej epoki kamiennej. Wzbogaciły one zbiory czterech izb pamiątek: w Brzozowie, Dynowie, Hłudnie i Wesolej.

Większość zebranych zabytków archeologicznych pochodzi z dwóch sąsiadujących ze sobą wsi: Hłudna i Wesolej, położonych wzdłuż biegu potoku Baryczka, lewobrzeżnego dopływu rzeki San. Bardzo ciekawe, że zabytki znalezione na terenie obu wsi tworzą kilka zwartych skupisk, które należałoby w przyszłości objąć planem prac wykopaliskowych. Nie jest wykluczone, że wyniki tych badań będą mogły wnieść wiele interesującego materiału do pradziejów tej części województwa rzeszowskiego.

Brzozów m. p.

Fragment toporka granitowego o idealnie wygładzonej powierzchni z ostrzem łukowatym, lekko utraconym, znaleziony w latach 1964—

1966 w bliżej nieokreślonym miejscu. Długość zachowana 8,8 cm, szerokość ostrza 6,2 cm (Tabl. I, 1). W zbiorach izby pamiątek w Brzozowie¹.

Bartkówka pow. Brzozów

Topór granitowy z surowca popielatego w jasne plamki, obuch łagodnie zwężony, ostrze łukowate spracowane, powierzchnia wygładzona, znaleziony w bliżej nieokreślonym miejscu nad rzeką San. Długość 9,8 cm, szerokość ostrza 4,2 cm, średnica otworu 2,4 i 2,1 cm (Tabl. I, 2). W zbiorach izby pamiątek w Dynowie.

Dylągówka pow. Brzozów

Topór kamienny z surowca jasnopopielatego w ciemne plamki, ostrze łukowate, obuch regularnie zwężony, powierzchnia wygładzona, znaleziony w 1967 r. przez Franciszka Banasia w bliżej nieokreślonym miejscu. Długość 8,6 cm, szerokość ostrza 5,4 cm, średnica otworu 2,6 cm (Tabl. I, 3). W zbiorach izby pamiątek w Dynowie.

Dynów pow. Brzozów

a) Siekiera kamienna z surowca jasnopopielatego w ciemne plamki, kształtu trapezowatego w rzucie poziomym, prostokątnego w przekroju